

'Vooral staat profiteert van loonindexering'

Meer flexibiliteit, een aanpassing van de loonindexering en een lastenverlaging, 'zodat onze werknemers ook in handen krijgen wat we hun betalen'. Met die verzuchtingen trekt de distributiesector naar het sociaal najaarsoverleg.

DISTRIBUTIE

VAN ONZE REDACTRICE
KARIN DE RUYTER

BRUSSEL | De distributiesector — groot- en kleinhandel samen — is met ongeveer 400.000 werknemers een van de belangrijkste werkgevers van ons land. De leden die bij de sectorfederatie Fedis aangesloten zijn, bieden samen werk aan 300.000 mensen, zegt gedelegeerd bestuurder Dominique Michel. 'Dat is 11 procent van de beroepsbevolking, wat minder is dan in onze buurlanden. Maar elk jaar creëren wij drie- tot vierduizend banen. Sinds 2000 zijn er in de sector veertigduizend jobs bijgekomen. De toegevoegde waarde in onze sector zit vooral in het personeel. Als een winkel op een krop sla bijvoorbeeld een marge heeft van 10 eurocent, gaat daarvan 6 tot 8 cent naar personeelskosten.'

De impact van de hoge inflatie, en de daarmee gepaard gaande 'ontsporing' van de loonkosten, is dan ook 'gigantisch' in deze sector, zegt hij. 'Neem het voorbeeld van een elektrohandel met twaalf mensen in dienst en een loonmassa van 300.000 euro. Gepland was dat die loonmassa in twee jaar tijd, in 2007 en 2008, door de indexering met 10.000 euro zou stijgen. Maar door de twee extra indexsprongen zal die stijging 32.000 euro zijn, meer dan het drievoudige. Van die 32.000 euro krijgen de werknemers er echter maar 18.000. De rest — 14.000 euro — belandt bij de staat. En dan gaat het hier nog maar om een kleine winkel.'

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat er weinig politieke animo is om iets te doen aan het automatische indexeringsmechanisme, voegt hij eraan toe. 'De loonmassa in onze sector bedraagt ongeveer 8,5 miljard euro. Een indexaanpassing van 2 procent verhoogt dat bedrag met 170 miljoen, maar dat kost de werkgevers 224 miljoen. De twee extra indexsprongen hebben de werkgevers dus

Via de loonkosten heeft de hoge inflatie een enorme impact op de distributiesector. © An Nelissen

bijna 450 miljoen euro gekost. Bijna 200 miljoen daarvan gaat naar de staat. Op middellange termijn is dat niet houdbaar. Er moet absoluut iets gebeuren zodat wat wij betalen voor onze werknemers in hun handen komt, en niet in die van de staat.' Pleit hij hiermee voor een afschaffing van de automatische loonindexering? 'Nee', zegt hij, 'want ook wij zijn bezorgd om de koopkracht van de mensen. Het is ook in ons belang dat die gewijzwaard blijft. Waar we wel voor pleiten, is een automatisch correctiemechanisme. Zoals bijvoorbeeld all-in akkoorden (waarbij loonsverhoging en indexering in één cijfer worden gevat, red.). Zelf kan ik geen betere formule bedenken. Vergete niet dat zulke all-in akkoorden ook in het voordeel van de werknemers kunnen zijn, bijvoorbeeld als de inflatie laag is. Dan krijgen ze toch nog een loonsverhoging. Maar als de vak-

'We leven niet meer in de negentiende eeuw'

bonden het daar niet mee eens zijn, wil ik graag naar andere voorstellen luisteren.' Daarnaast pleit Michel ook voor een lastenverlaging. Uit een recente studie van professor Joep Konings van de KU Leuven blijkt dat een verlaging van de loonkosten met 10 procent in de distributiesector na vier jaar de werkgelegenheid met 15 procent zou doen stijgen. 'Een procent lastenvermindering staat gelijk met vierduizend banen', zegt Michel. Maar heeft de staat die extra inkomsten ook niet nodig, omdat bijvoorbeeld ook de ambtenarenlonen de hoogte ingaan? 'Dat klopt', zegt Michel. 'Maar zoals het mechanisme nu werkt, heeft

de staat geen enkele incentive om efficiënter te gaan werken. Men vraagt het bedrijfsleven wel om productiever te worden, maar ik heb nog niet één maatregel gehoord of gezien om ook de efficiëntie van het overheidsapparaat te verbeteren.'

Behalve voor een aanpassing van het indexeringsmechanisme en een lastenverlaging, pleit Fedis ook voor meer flexibiliteit. 'Het is een lelijk woord, maar wij hebben in onze sector die flexibiliteit echt nodig', zegt hij. 'In de distributie maakt ze echt het verschil tussen een winkel die goed draait en een die het niet goed doet. Winkels hebben in bepaalde periodes van het jaar, op bepaalde dagen van de week en zelfs op bepaalde momenten van de dag meer mensen nodig dan in andere periodes, op andere dagen of op andere uren. In sommige sectoren, zoals de mode- of de doe-het-zelfsector, is er bijvoorbeeld ook meer volk no-

dig wanneer het goed weer is dan wanneer het slecht weer is.' Die flexibiliteit zou verbeterd kunnen worden zonder dat dat al te veel hoeft te kosten, zegt Michel. 'De lastenverlaging voor overuren is een goede zaak, maar ze geldt alleen voor werknemers die voltijds werken. Waarom kan dat ook niet voor deeltijdse werknemers?'

Volgens hem zijn trouwens niet alleen de werkgevers vragende partij voor soepeler werkregelingen. 'We hebben een enquête laten uitvoeren bij 20.000 mensen, en 40 procent zegt een job met flexibele werkuren te zoeken. Als die verzuchting leeft bij zowel de werkgever als de werknemer, dan moet je daar als partners over kunnen praten, zonder dat er onmiddellijk collectieve onderhandelingen moeten komen. Ik pleit niet voor een volledige deregulering, wel voor een volwassen overleg. Men vindt blijkbaar nog altijd dat de werknemer als individu niet volwassen genoeg is om zelf te kunnen beslissen. Maar we leven toch niet meer in de negentiende eeuw. Als werkgevers hebben we er tenslotte ook belang bij dat onze werknemers tevreden zijn, zeker nu we steeds meer met andere sectoren moeten concurreren voor personeel.'

Ook de regeling voor studentenarbeid moet versoepeld worden, vindt hij. 'Studenten mogen nu twee keer 23 dagen werken tegen verlaagde sociale bijdragen. Ze moeten dat volgens ons heel het jaar door kunnen blijven doen, en niet alleen tijdens de vakantieperiodes, zoals minister van Arbeid Joëlle Milquet (CDH) zou willen. Veel studenten willen immers ook in het weekend of 's avonds kunnen werken. Daarom zou mer het maximum dat ze mogen werken tegen die gunstige voorwaarden ook beter in uren vastleggen dan in dagen. Als een student twee uur aan de kassa van een supermarkt zit, gaat er in de huidige regeling een hele dag van zijn "saldo" af.'

Franse conservenreus Bonduelle lijft Belgisch La Corbeille in

Bijna dertig jaar nadat het Marie Thumas kocht, neemt het Franse Bonduelle nu La Corbeille over.

VOEDING

BRUSSEL (BELGA, DS) | Een van de belangrijkste Belgische producenten van groenten- en fruitconserven, La Corbeille, wordt overgenomen door zijn Franse sectorgenoot Bonduelle. De verkoop werd afgelopen vrijdag aangekondigd op een bijzondere ondernemingsraad. La Corbeille is goed voor een jaaromzet van 87 miljoen euro en telt

272 werknemers, verspreid over drie productievestigingen: in Westmeerbeek, Rijkevorsel en Stabroek. Die producenten samen jaarlijks 120.000 ton aan fruit- en groenteconserven. Bonduelle is vele maten groter, met meer dan 5.400 werknemers en een jaaromzet van ongeveer 1,5 miljard euro. La Corbeille werd opgericht in 1899. Het bedrijf zit niet in grote financiële moeilijkheden, maar

de gerealiseerde winsten bleken naar verluidt te klein om zelfstandig te blijven bestaan. Voor Bonduelle is het niet de eerste raid op

Voorlopig geen gevolgen voor 272 personeelsleden

een Belgische sectorgenoot. In 1980 nam de Franse groep al het failliete Marie Thumas over. De overname heeft geen gevolgen

voor het personeel, zegt algemeen directeur Roger Deboutte van La Corbeille. Deboutte beklemtoonde gisteren de complementariteit en het volle orderboekje die La Corbeille 'een interessante partij' maken voor Bonduelle.

'Het orderboekje is gevuld tot midden 2009. Bovendien behoren de producten die in de drie vestigingen worden gemaakt, niet tot het assortiment van Bonduelle. We vinden trouwens sowieso niet genoeg medewerkers, waardoor we een beroep moeten doen op uitzend- en studentenarbeid.' Volgens Deboutte zijn er geen formele garanties, maar maakt de over-

name voor Bonduelle deel uit van een langetermijnstrategie. 'Ze hebben niet de gewoonte om met een drastische maatregelen te nemen.' Ook de huidige bedrijfsleiding blijft voorlopig op post. Volgens de vakbonden zijn de werknemers nochtans ongerust. 'De overnamewetgeving zorgt ervoor dat de afgesloten cao's van kracht blijven onder de nieuwe eigenaar, maar over de plannen op langere termijn hebben wij op dit moment geen informatie', reageert Nicole Houbrechts van de ABVV. 'We hebben de directie hiervoor een vergadering gevraagd.' (Jir)